

III SA/Lu 680/12 - Wyrok WSA w Lublinie

Data orzeczenia	2013-02-05	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2012-09-21	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie	
Sędziowie	Jerzy Drwał /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6038 Inne uprawnienia do wykonywania czynności i zajęć w sprawach objętych symbolem 603	
Hasła tematyczne	Inne	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Oddalono skargę	
Powołane przepisy	Dz.U. 2005 nr 108 poz 908 art. 81 ust. 3, art. 84 ust. 1, ust. 3 pkt 2 <i>Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym - tekst jednolity</i>	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Jadwiga Pastusiak, Sędziowie Sędzia WSA Jerzy Drwał (sprawozdawca), Sędzia WSA Ewa Ibrom, Protokolant Asystent sędziego Monika Kutarska, po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 22 stycznia 2013 r. sprawy ze skargi T. W. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia [...] czerwca 2012 r. nr[...] w przedmiocie cofnięcia uprawnień do przeprowadzania badań technicznych pojazdów oddala skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia [...] czerwca 2012 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w B. P. utrzymało w mocy decyzję Starosty R. z dnia [...] grudnia 2011 r. nr [...] w przedmiocie cofnięcia T. W. uprawnień diagnosty do wykonywania badań technicznych pojazdów.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz akt sprawy wynikało, że na stacji kontroli pojazdów "A." w R. P. przeprowadzono w dniu [...] maja 2011 r. z wynikiem pozytywnym okresowe badanie techniczne nr [...] pojazdu marki [...] zarejestrowanego za granicą. Badanie to, zdaniem Kolegium, przeprowadzono niezgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami art. 66 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. określającego warunki techniczne pojazdów oraz zakres ich niezbędnego wyposażenia. Przepisy te wymagają, aby pojazd był tak zbudowany i wyposażony, aby korzystanie z niego zapewniało dostateczne pole widzenia kierowcy oraz łatwe, wygodne i pewne posługiwanie się urządzeniami do kierowania, hamowania, sygnalizacji i oświetlenia drogi przy równoczesnym jej obserwowaniu. Tego rodzaju wymogu nie spełnia – zarejestrowany w Anglii - pojazd marki [...] z kierownicą umieszczoną po prawej stronie. W tych okolicznościach decyzja o cofnięciu uprawnień diagnosty – na podstawie art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym – jest rozstrzygnięciem słusznym.

W skardze do WSA w Lublinie T. W. zarzucił naruszenie:

- prawa materialnego (art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym w związku z § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r.), poprzez błędne przyjęcie przez organ, że diagnosta działał niezgodnie z prawem;
- prawa procesowego (art. 7, 8, 77 § 1, 80 i 103 § 1 i 3 k.p.a.) polegające na zaniechaniu zebrania przez organ kompletnego materiału dowodowego dotyczącego stanu technicznego pojazdu.

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest niezasadna, bowiem zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia stanowi art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. Z 2005 r. Nr 108, poz. 908). Przepis ten stanowi, że w przypadku wydania przez diagnostę zaświadczenia albo dokonania wpisu do dowodu rejestracyjnego pojazdu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami, starosta cofa takiemu diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych. W świetle akt sprawy nie jest sporne, że w dniu 31 maja 2011 r. skarżący po przeprowadzeniu badania technicznego – zarejestrowanego za granicą - samochodu osobowego marki [...] wydaje zaświadczenie, że w/w pojazd spełnia określone prawem wymagania techniczne. Wydania tego zaświadczenia nie można pogodzić z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. W myśl art. 84 ust. 1 w/w ustawy, badanie techniczne pojazdów wykonuje w stacji kontroli pojazdów uprawniony diagnosta. Zgodnie z art. 81 ust. 2 badania techniczne dzielą się na badania okresowe i badania dodatkowe. Okresowe badanie techniczne po raz pierwszy jest przeprowadzane przed pierwszą rejestracją pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 81 ust. 3). Okresowe badania techniczne, z zastrzeżeniem ust. 6 – 10, przeprowadza się corocznie (art. 81 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym). Z dalszych przepisów ustawy wynika, że celem tych badań jest sprawdzenie, czy pojazd spełnia wymagane prawem warunki techniczne. W tym zakresie ustawa w art. 81 ust. 1 nakłada na właściciela pojazdu samochodowego obowiązek przedstawienia pojazdu do badania technicznego. Jest ono niezbędne, skoro ustawa w art. 66 ust. 1 wymaga między innymi, aby pojazd uczestniczący w ruchu był tak zbudowany, wyposażony i utrzymany, aby korzystanie z niego nie zagrażało bezpieczeństwu osób w nim jadących lub innych uczestników ruchu, nie naruszało porządku ruchu na drodze i nie narażało kogokolwiek na szkodę. Rzeczą diagnosty jest więc sprawdzenie stanu technicznego pojazdu. Stosownie do § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 września 2009 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz. U. z 2009 r. Nr 155, poz. 1232), w przypadku, gdy wynik badania technicznego jest pozytywny, uprawniony diagnosta:

- 1/ zgodnie z art. 82 ust. 2 ustawy zamieszcza odpowiedni wpis w dowodzie rejestracyjnym pojazdu;
- 2/ dla badania technicznego, o którym mowa w art. 81 ust. 3 ustawy, wystawia zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym.

Wzór zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu określa załącznik nr 2 do w/w rozporządzenia.

Analiza powołanych wyżej przepisów ustawy, w tym jej art. 81 ust. 3 oraz przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 18 września 2009 r. świadczy, że uprawniony diagnosta przeprowadza okresowe badanie techniczne pojazdu oraz wystawia formalne zaświadczenie o wynikach tego rodzaju badania w przypadku pojazdów podlegających rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nie pojazdów już zarejestrowanych za granicą. Duplikat zaświadczenia (figurującego w aktach sprawy) dotyczy przeprowadzonego w dniu [...] maja 2011 r. badania technicznego zarejestrowanego w Anglii pojazdu marki [...]. Przedmiotowe zaświadczenie dowodzi, zgodnie z jego treścią, że przedmiotowy pojazd spełnia wymagania techniczne art. 66 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, że sporny pojazd miał być pojazdem zarejestrowanym w Polsce. W wyjaśnieniu z dnia [...] września

2011 r. sam skarżący przyznaje, że jego intencją było nie potwierdzenie spełnienia warunków technicznych z art. 66 ustawy, lecz potwierdzenie sprawności technicznej pojazdu. Współwłaściciel stacji kontroli pojazdów, A. D. stwierdził w piśmie z dnia [...] lipca 2011 r. -będącym odpowiedzią na zalecenie pokontrolne (kontrolę na stacji przeprowadzono w dniu [...] czerwca 2011 r.), że według wyjaśnień diagnosty, zaświadczenie zostało wydane dlatego, że osoba dysponująca pojazdem miała przebywać w Polsce jeszcze przez miesiąc i "termin przeglądu wygasł". Sporne zaświadczenie określa następny termin badania technicznego na dzień [...] maja 2012 r. i dowodzi, że rejestracji pojazdu za granicą dokonano po raz pierwszy w dniu [...] stycznia 1999 r. W tym miejscu należy zauważyć, że jeżeli pojazd jest zarejestrowany – to zgodnie z art. 82 ust. 2 ustawy – kolejny termin badania technicznego jest wpisywany do dowodu rejestracyjnego przez uprawnionego diagnostę po stwierdzeniu pozytywnego wyniku badania.

W świetle powyższych rozważań, wydanie zaświadczenia według formalnego wzoru, określonego w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 18 września 2009 r. pozostaje nie tylko w sprzeczności z dyspozycją § 6 ust. 1 pkt 2 tegoż rozporządzenia, ale również z treścią art. 81 ust. 3 ustawy, której zresztą celem nie jest unormowanie procedury badań technicznych pojazdów zarejestrowanych poza granicami Polski. Zatem zaskarżona decyzja o cofnięciu uprawnień diagnosty jest rozstrzygnięciem prawidłowym.

Niezasadne są zarzuty i wnioski skargi, że prawo do wystawienia spornego zaświadczenia wynika z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. określającego warunki techniczne pojazdów oraz zakres ich niezbędnego wyposażenia (Dz. U. z 2002 r. Nr 32, poz. 262), w tym z przepisu § 1 ust. 2 określającego, że pojazd zarejestrowany za granicą, a znajdujący się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powinien odpowiadać warunkom technicznym określonym w Konwencji o ruchu drogowym sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40 i 41). Załącznik Nr 5 do wspomnianej Konwencji przewiduje, że każdy pojazd samochodowy powinien być wyposażony w wytrzymały układ kierowniczy, pozwalający kierowcy na łatwą, szybką i niezawodną zmianę kierunku ruchu. Przepisy Konwencji regulują jedynie wymagania odnoszące się do stanu technicznego pojazdów. Nie regulują jednak trybu i zasad wydawania przez krajowych diagnostów dokumentów potwierdzających stan techniczny pojazdów zarejestrowanych za granicą i dopuszczonych w Polsce do ruchu. Powoływana przez skarżącego Konwencja wprowadza jedynie określone kryteria techniczne dla pojazdów dopuszczonych do ruchu. Należy jednak odróżnić czynność polegającą na sprawdzeniu (zbadaniu) stanu technicznego pojazdu – czego ustawa nie zakazuje diagnostcie – od wystawienia przez niego zaświadczenia, a tym samym wprowadzenia do obrotu prawnego dokumentu, będącego w tym przypadku dowodem, że pojazd spełnia ściśle kryteria art. 66 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Bezpodstawne są również zarzuty i wnioski skargi, że z naruszeniem art. 7, 8, 77 § 1 i 80 k.p.a. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białej Podlaskiej nie zgromadziło pełnego materiału dowodowego na temat stanu technicznego pojazdu marki [...], nie dokonało oględzin tego pojazdu, nie przesłuchało strony, ani posiadacza pojazdu.

Należy podnieść, że przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie jest kwestia cofnięcia uprawnień diagnosty, a nie problem rejestracji w Polsce nowych oraz wcześniej zarejestrowanych w innych Państwach Członkowskich samochodów osobowych. Dlatego odrębnym zagadnieniem – w aspekcie skargi z dnia 13 grudnia 2011 r. (sprawa C – 639/11) wniesionej przez Komisję Europejską przeciwko Polsce - jest stosowanie art. 2 a dyrektywy Rady z dnia 8 czerwca 1970 r. w

sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do układów kierowniczych pojazdów silnikowych i ich przyczep (Dz.U.UE.L. 1970.133.10), art. 4 ust. 3 dyrektywy Nr 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, ich części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. UE.L.263.1) oraz art. 34 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Na marginesie trzeba zauważyć, że w trakcie postępowania administracyjnego oraz na etapie postępowania sądowego skarżący nie przywołuje żadnego przepisu unijnego upoważniającego diagnostę do wystawienia spornego zaświadczenia.

Z tych też względów skarga podlegała oddaleniu na mocy art. 151 p.p.s.a.
